

Právo na informace: znalecký posudek; obchodní tajemství; autorské dílo

Věc: Zdeněk Č. proti Státnímu pozemkovému úřadu o poskytnutí informace.

Žalobce se jako oprávněná osoba ve smyslu § 4 odst. 2 zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku (dále jen „zákon o půdě“) a podle zákona o svobodném přístupu k informacím domáhal žádostí ze dne 23. 10. 2013 u Státního pozemkového úřadu – Krajského pozemkového úřadu pro hlavní město Prahu (správní orgán I. stupně) poskytnutí kopií veškerých znaleckých posudků, které žalovaný zpracoval pro ocenění vydaných náhradních pozemků žalobce, a to včetně jejich dodatků, opravných znaleckých posudků nebo případných revizních znaleckých posudků.

Správní orgán I. stupně žádost rozhodnutím ze dne 5. 11. 2013 odmítl. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2013 zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Žalobce nesouhlasil s odůvodněním žalovaného spočívajícím v tom, že znalecký posudek vypracovaný dle zadání objednatele znalce v určitém oboru lze označit za *know-how* příslušného znalce, které je poskytováno v rámci dvoustranného smluvního vztahu mezi objednatelem a znalcem a kterému je poskytována ochrana podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že právo k obchodnímu tajemství vykonává zpracovatel posudku.

S ohledem na definici obchodního tajemství v § 17 obchodního zákoníku není podle žalobce znalecký posudek vypracovaný soudním znalcem sám o sobě obchodním tajemstvím. Nejde totiž o skutečnost obchodní, výrobní nebo technické povahy související s podnikem, nýbrž o posouzení odborné otázky. Znalosti znalce (*know-how*) nejsou totéž, co znalecký posudek. Koneckonců např. i obsah slibu znalce rozlišuje mezi znalostmi znalce a vlastní znaleckou činností. Žalobce žádal o poskytnutí výsledku znalecké činnosti, nikoliv znalostí znalce.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě předně uvedl, že právní předchůdce žalobce uplatnil spolu s dalšími osobami restituční nárok podle zákona o půdě. V restitučním řízení byla postupně vydávána rozhodnutí, jimiž bylo buď konstituováno vlastnické právo k původním (tj. odňatým) pozemkům, nebo určováno, že žalobce společně s dalšími oprávněnými osobami vlastníkem pozemků není. Negativním výrokem bylo zpravidla rozhodováno tehdy, pokud vydání původního pozemku bránila některá zákonem stanovená překážka. Pokud nemohly být původní pozemky vydány pro existenci zákonné překážky, pak měla oprávněným osobám náležet náhrada dle zákona o půdě. Výše náhrady (výše nároku na náhradu) odpovídala celkové ceně „*nevydatelných*“ pozemků vypočtené způsobem stanoveným zákonem o půdě a prováděcími předpisy (tj. v tzv. „*historických, restitučních nebo také administrativních*“ cenách pozemků). Zákon o půdě v § 11a stanovil dva způsoby náhrady: relutární náhradu a náhradu v podobě převodu jiných pozemků z vlastnictví státu vhodných k převodu. Relutární náhrada je pro restituenty nevýhodná, proto žalobce podobně jako jiní uplatnil u tehdejšího Pozemkového fondu (dnes žalovaného) nárok na převod náhradních pozemků. Existují dva způsoby realizace nároku na převod náhradních pozemků. Restituent se předně může účastnit veřejných nabídek Pozemkového fondu, resp. žalovaného, k převodu náhradních pozemků. Druhým způsobem

realizace tohoto práva je soudní řízení, v němž se restituent může domáhat nahrazení projevu vůle k převodu pozemku, který si vybral.

Pokud restituent zvolí soudní cestu, pak může v takovém „náhradovém“ řízení uspět mimo jiné jen tehdy, pokud má ještě dostatečnou výši zůstatku restitučního nároku k převodu nárokovaného náhradního pozemku. V soudním řízení je tudíž nutné postavit najisto, jaký má ten který žalobce zůstatek restitučního nároku (v praxi často při nespornosti výše restitučního nároku řešeno dotazem směřovaným Pozemkovému fondu, resp. žalovanému) a jaká je restituční cena nárokovaného pozemku. Pokud nebyla zjištěná cena nárokovaného pozemku vyšší než tvrzená výše zůstatku restitučního nároku, byla splněna jedna z podmínek pro převod náhradního pozemku.

Restituční cena náhradního pozemku se v soudním řízení zjišťuje ze znaleckého posudku zpracovaného pro tento účel, který je v řízení proveden k důkazu, a poté se stane součástí příslušného soudního spisu. Žalobce jakožto jedna z oprávněných osob své nároky na převod náhradních pozemků uplatnil soudní cestou. Soudní řízení probíhala a některá z nich nadále probíhají u příslušných soudů. Pro účely těchto soudních řízení byly zpracovány znalecké posudky, jejichž předložení se žalobce domáhal svojí žádostí a potažmo žalobou. Tyto znalecké posudky byly v soudních řízeních k důkazu řádně provedeny, a jsou tedy součástí příslušných spisových materiálů soudů.

Žalovaný setrval na své původní argumentaci, ale připustil, že znalecké posudky obecně samy o sobě nejsou obchodním tajemstvím. Přestože je teoreticky možné, aby určitá listina naplňovala jako celek pojmové znaky obchodního tajemství, bude se v převážné většině případů obchodní tajemství vztahovat pouze k určitým částem daného znaleckého posudku. Žalovaný se nicméně domníval, že přinejmenším některé části znaleckých posudků naplňují podmínky pro ochranu obchodního tajemství. Při zpracování znaleckého posudku totiž znalec využívá své znalosti (ostatně specifické vzdělání je předpokladem pro výkon znalecké činnosti jako takové). Výsledek jejich aplikace na řešení konkrétních znaleckých otázek posléze představuje právě znalecký posudek. Tento znalecký posudek je tak možno označit za specifické *know-how* příslušného znalce, které podléhá režimu obchodního tajemství dle § 17 a násl. obchodního zákoníku. Dle žalovaného je proto znalecký posudek vypracovaný příslušným znalcem součástí *know-how* daného znalce, které je poskytováno pouze konkrétní osobě, pouze pro konkrétní účel na základě sjednaných smluvních podmínek a není určeno pro šíření mezi veřejností.

Městský soud v Praze zrušil rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně a nařídil žalovanému informace poskytnout.

Z odůvodnění:

Podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou povinnými subjekty, „*kteří mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se ke jejich působnosti, státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce*“.

Podle § 1 odst. 1 zákona č. 503/2012 Sb., o Státním pozemkovém úřadu, se zřizuje „*Státní pozemkový úřad jako správní úřad s celostátní působností*“.

Podle § 3 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu „*Státní pozemkový úřad vykonává působnost podle tohoto zákona a podle zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech a o změně zákona č. 229/1991 Sb., o úpravě vlastnických vztahů k půdě a jinému*

zemědělskému majetku, ve znění pozdějších předpisů, ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 92/1991 Sb., o podmínkách převodu majetku státu na jiné osoby, ve znění pozdějších předpisů“.

Podle § 22 odst. 1 zákona o Státním pozemkovém úřadu „[d]nem nabytí účinnosti tohoto zákona vstupuje Česká republika do všech práv a povinností Pozemkového fondu České republiky, včetně práv a povinností z pracovněprávních vztahů a ze správních nebo soudních řízení, jejichž účastníkem byl Pozemkový fond České republiky, a včetně postavení Pozemkového fondu České republiky jako povinné osoby podle zákona o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi a o změně některých zákonů (zákon o majetkovém vyrovnání s církvemi a náboženskými společnostmi). K výkonu těchto práv a povinností je příslušný Státní pozemkový úřad.“

Z těchto citovaných ustanovení vyplývá, že žalovaný je jakožto správní úřad správním orgánem ve smyslu § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, do jehož působnosti spadá celý komplex práv a povinností vyplývajících mimo jiné i ze zákona o půdě, a to včetně postupů směřujících k vypořádání restitučních nároků podle tohoto zákona. Zároveň žalovaný vstoupil jako správní úřad s vymezenou působností i do těch restitučních vztahů podle zákona o půdě, v nichž vystupoval do doby nabytí účinnosti zákona o Státním pozemkovém úřadu Pozemkový fond České republiky.

Součástí výkonu působnosti podle zákona o půdě jsou pak mimo jiné postupy při uspokojení nároků oprávněných osob podle § 11 odst. 2 zákona o půdě ve znění účinném do 13. 4. 2006 („V případě uvedeném v odstavci 1 pozemkový fond oprávněné osobě převede bezúplatně do vlastnictví jiné pozemky ve vlastnictví státu postupem podle § 8 odst. 4 zákona České národní rady č. 284/1991 Sb., o pozemkových úpravách a pozemkových úřadech, ve znění pozdějších předpisů, a to pokud možno v téže obci, ve které se nachází převážná část pozemků původních, pokud s tím oprávněná osoba souhlasí. Na žádost oprávněné osoby může být oprávněné osobě převeden i pozemek lesního půdního fondu s trvalými porosty, a to v ceně přiměřené ceně výměry a kvality původního pozemku. To vše v cenách ke dni 24. června 1991.“), a to včetně případných soudních řízení o nahrazení projevu vůle, jež se opírají o názor civilní judikatury (zejm. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 22. 8. 2002, sp. zn. 28 Cdo 1847/2001, a bohatá judikatura na něj navazující), že nárok oprávněné osoby na poskytnutí náhradního pozemku je právem, které je vymožitelné, je soudem chráněno a lze je realizovat uložením povinnosti uzavřít smlouvu. Pokud nárok nebyl dlouhodobě uspokojen, je úkolem soudů zkoumat, zda nešlo ze strany Pozemkového fondu o libovůli či dokonce svévoli při plnění jeho závazku, přičemž žaloba na převod konkrétního pozemku může v takovém případě představovat jediný prostředek proti takové libovůli (nález Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2004, sp. zn. III. ÚS 495/02, č. 33/2004 Sb. ÚS). Stejně tak spadá do působnosti žalovaného rovněž postup při vypořádání nároků oprávněných osob, jež vyplývá z § 11a zákona o půdě, jež byl do zákona vložen novelou č. 131/2006 Sb. (systém veřejných nabídek). Jak postup podle § 11 odst. 2 zákona o půdě, tak postup podle § 11a téhož zákona přitom předpokládá, jak žalovaný ostatně uvádí i ve svém vyjádření k žalobě, ocenění jednak potenciálně převáděných náhradních pozemků, jednak ovšem i neuspokojeného (zbytkového) nároku oprávněné osoby (srov. zejm. § 11a odst. 7 a 13 zákona o půdě).

Lze tak uzavřít, že informace vztahující se k ocenění převáděných náhradních pozemků (zde jednotlivé znalecké posudky, jež byly zpracovány ohledně náhradních pozemků převáděných, resp. již převedených žalobci) představují informace, jež se vztahují k působnosti žalovaného jako povinného subjektu podle § 2 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný tak byl povinen tyto informace na žádost poskytnout, ledaže by v takovém postupu

bránila některá ze zákonných výluk. Žalovaný přitom uplatnil poukaz na § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím s tím, že obsah znaleckého posudku o ocenění nemovitostí, jež jsou předmětem převodu podle zákona o půdě, představuje obchodní tajemství.

Podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že pokud je požadována informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne. Tento zákon přitom odkazuje v podobě odkazu pod čarou na § 17 obchodního zákoníku. Podle tohoto ustanovení je předmětem práv náležejících k podniku i obchodní tajemství. Obchodní tajemství pak tvoří „*veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje*“. Podnikem je zároveň podle § 5 odst. 1 soubor hmotných, jakož i osobních a nehmotných složek podnikání. Obdobnou úpravu obsahuje nyní účinný občanský zákoník z roku 2012, který v § 504 obchodním tajemstvím rozumí „*konkurenčně významné, určitelné, ocenitelné a v příslušných obchodních kruzích běžně nedostupné skutečnosti, které souvisejí se závodem a jejichž vlastníky zajišťuje ve svém zájmu odpovídajícím způsobem jejich utajení*“. Podle § 502 občanského zákoníku je pak obchodní závod „*organizovaný soubor jmění, který podnikatel vytvořil a který z jeho vůle slouží k provozování jeho činnosti. Má se za to, že závod tvoří vše, co zpravidla slouží k jeho provozu*“.

Žalovaný poukazuje na skutečnost, že obsah znaleckého posudku představuje, resp. obsahuje *know-how* znalce, jež by mělo požívat ochrany obchodního tajemství. Takový závěr je ovšem nepřijatelný. Odhlédne-li soud od ostatních prvků definice obchodního tajemství ať již podle dříve účinného obchodního zákoníku, ať již podle nyní účinného občanského zákoníku z roku 2012, podstatou obchodního tajemství je, že jde o takové skutečnosti, jež nejsou 1) v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, a 2) jde o skutečnosti konkurenčně významné. Typicky tedy půjde o metody, postupy, znalosti a jiné skutečnosti, jež poskytují podnikateli konkurenční výhodu a zároveň tuto konkurenční výhodu poskytují právě a pouze proto, že nejde o skutečnosti ostatním konkurentům dostupné. Existence takových skutečností je však v případě znalců pojmově vyloučena.

Znaleckou činnost, jak je koncipována v zákoně č. 36/1967 Sb., o znalcích a tlumočnících, zejména s přihlédnutím k jeho § 8 odst. 1, v němž se stanoví povinnost vykonávat znaleckou činnost řádně a ve stanoveném oboru, a s přihlédnutím k trestní odpovědnosti znalce za podání nepravdivého znaleckého posudku podle § 346 odst. 1 trestního zákoníku z roku 2009 („*Kdo jako znalec podá nepravdivý, hrubě zkreslený nebo neúplný znalecký posudek, bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta nebo zákazem činnosti*“), je třeba vnímat jako odbornou činnost směřující k řádnému formulování znaleckého závěru o předložených odborných skutkových otázkách, která se ze své podstaty musí opírat o plausibilní a verifikovatelné metodologické postupy, jež jsou příslušným odborným kruhům známy. Není možné připustit myšlenku, že by existoval znalecký obor, který by se opíral o metody nalézání, jež by byly utajeny ostatní odborné veřejnosti a nebyly by verifikovatelné. Zároveň nelze principiálně připustit myšlenku, že by se výstup znalecké činnosti mohl mezi jednotlivými znalci lišit v závislosti na tom, zda využijí nějaký postup či metodu, které nejsou ostatním znalcům známy. Princip znalecké činnosti jako činnosti garantované státem přinejmenším v tom smyslu, že zápisem určité osoby do znaleckého seznamu se navenek osvědčuje, že příslušná osoba je schopna řádně a odborně znaleckými posudky nalézat o skutečnostech vyžadujících odborné posouzení, předpokládá, že výstupy jednotlivých znalců budou právě při vědomí jejich odbornosti a při důvodném předpokladu, že v důsledku této

odbornosti budou užívat obdobných metod práce, srovnatelné. Pokud pak jde o samotné oceňování nemovitostí, je závěr žalovaného o to nepřipadnější, že oceňování nemovitostí je z hlediska metodologického upraveno zejména zákonem č. 151/1997 Sb., o oceňování majetku, případně jinými právními předpisy (v případě postupů podle zákona o půdě postup podle § 28a tohoto zákona, který odkazuje na oceňovací předpisy účinné do 24. 6. 1991). Znalecká činnost, resp. postupy znalecké činnosti a její výsledky tedy nemohou představovat obchodní tajemství, neboť nejde a z povahy věci nemůže jít o skutečnosti ostatní znalecké komunitě neznámé. Zároveň nelze připustit myšlenku, že by šlo vůči ostatním znalcům též o jakkoliv konkurenčně zvýhodňující znalosti. Princip znalecké činnosti naopak v sobě zahrnuje předpoklad, že metody nalézání znaleckých závěrů u všech znalců zapsaných do seznamu znalců pro příslušný obor budou srovnatelné.

Pokud tedy odepření požadovaných informací žalovaný opřel o odkaz na § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, jeho závěr spočívá na nesprávném hodnocení věci.

Podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že „[p]ři soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.“ Městský soud se proto zabýval též otázkou, zda poskytnutí požadované informace nebrání i nějaké další důvody, než které vedly žalovaného k odmítnutí žádosti.

Nejprve městský soud považuje za potřebné vyjádřit se k argumentaci naznačené žalovaným v napadeném rozhodnutí, že znalecký posudek je „*duševním vlastnictvím*“ zpracovatele znaleckého posudku. Jakkoliv je tato zmínka nadále zcela argumentačně nerozpracována, je zřejmé, že žalovaný implicitně směřoval k možné výluce podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož povinný subjekt informaci neposkytne, pokud by tím byla porušena ochrana práv třetích osob k předmětu práva autorského.

Podle § 2 odst. 1 a 2 autorského zákona je předmětem práva autorského „*dílo literární a jiné dílo umělecké a dílo vědecké, které je jedinečným výsledkem tvůrčí činnosti autora a je vyjádřeno v jakékoli objektivně vnímatelné podobě včetně podoby elektronické, trvale nebo dočasně, bez ohledu na jeho rozsah, účel nebo význam (dále jen „dílo“)*. Dílem je zejména dílo slovesné vyjádřené řečí nebo písmem, dílo hudební, dílo dramatické a dílo hudebně dramatické, dílo choreografické a dílo pantomimické, dílo fotografické a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, dílo audiovizuální, jako je dílo kinematografické, dílo výtvarné, jako je dílo malířské, grafické a sochařské, dílo architektonické včetně díla urbanistického, dílo užitého umění a dílo kartografické. Za dílo se považuje též počítačový program, je-li původní v tom smyslu, že je autorovým vlastním duševním výtvořem. Databáze, která je způsobem výběru nebo uspořádáním obsahu autorovým vlastním duševním výtvořem a jejíž součástí jsou systematicky nebo metodicky uspořádány a jednotlivě zpřístupněny elektronicky či jiným způsobem, je dílem souborným. Jiná kritéria pro stanovení způsobilosti počítačového programu a databáze k ochraně se neuplatňují. Fotografie a dílo vyjádřené postupem podobným fotografii, které jsou původní ve smyslu věty první, jsou chráněny jako dílo fotografické.“

Autorský zákon stanoví v citovaném ustanovení legální normativní definici děl jako předmětů ochrany práva autorského tím, že stanoví jejich kumulativní legální pojmové znaky. Mezi tyto základní pojmové znaky pak patří jednak znak tvůrčí činnosti, jednak znak jedinečnosti, přičemž jde o znaky kumulativní.

Pokud jde o znak tvůrčí činnosti, doktrína (srov. zejména Telec, I.; Tůma, P. *Autorský zákon: komentář*. 1. vyd. Praha: C. H. Beck, 2007, s. 17 a násl.) dovozuje, že „[j]iž z etymologického výkladu výrazu tvůrčí činnost, použitého autorským zákonem, vyplývá, že povahově nejde o kopírování, opakování, mechanickou rutinu ani o netvůrčí seskupení již vytvořených děl cizích. Z tohoto důvodu nevzniká zvláštní autorské právo osobě, která díla spojí pro účely jejich společného užívání, a to na rozdíl od uspořadatele díla souborného. Tvůrčí činností ve smyslu autorského zákona nebývají ani běžné redaktorské práce apod., leč vedou-li ke vzniku díla souborného (§ 2 odst. 5), např. sborníku nebo časopisu jako tvůrčích celků, nebo díla jiného. Rozlišujeme pak lidskou duševní činnost ‚tvůrčí‘ vedle duševní činnosti ‚ostatní‘ – mechanické apod. V tvůrčí činnosti ovšem mohou být, stejně jako i v jejím výsledku, obsaženy i prvky netvůrčí, rutinně mechanické, administrativní aj., často strojové. Tyto prvky netvůrčí povahy nijak nevylučují konkrétní činnost ze třídy tvůrčí činnosti ve smyslu autorského zákona, nejsou-li prvky jedinými, neboť pak by se o tvůrčí činnost v tomto smyslu vůbec nejednalo. [...] Shora uvedenou tvůrčí činnost, všechny její druhy, jako pojem autorskoprávní, lze charakterizovat jako činnost spočívající ve ‚vytvoření‘ nehmotného artefaktu s tím, že dosažení tohoto cíleného i necíleného výsledku závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvor (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. (Srov. § 643 odst. 1 věta první [občanského zákoníku z roku 1964].) Zvláštními osobními vlastnostmi autora díla je zejména schopnost tvořit, což je schopnost jeho ducha, a to in concreto tvořit literárně, jinak umělecky nebo vědecky. S touto schopností bývá spojeno nadání (talent) a jiné prvky patřící mezi osobní vlastnosti, které si lidský duch přináší do běžného života a které rovněž nabývá například životní prací, vzděláním, životní zkušeností apod. K výkonu tvůrčí činnosti je ovšem zapotřebí i bohatost imaginace, inspirace a často i intuice, tvůrčí prostředí, tvůrčí klid nebo naopak tvůrčí vzruch apod., někdy i potřeba tvůrčí svobody a jiné prvky, jevy nebo vlivy. Právě z povahy zvláštních osobních vlastností, řečeno slovy občanského zákoníku [z roku 1964], vyplývá, že duševní plod tvorby, k níž byly tyto zvláštní osobní vlastnosti člověka využity, je povahově (a pojmově) neoddelitelným tvůrčím projevem individualizovaného lidského ducha, formujícího samu osobnost. Proto můžeme říci, že dílo je v našem smyslu přímo emanací osobnosti tvůrce (Knap, Kunz, 1981). [...] Zmíněná tvůrčí činnost, neboli tvorba díla, nespočívá ve vynalezení, kdy stejného výsledku (řešení) lze dosáhnout různými individuálními postupy, ani nespočívá v objevení toho, co již objektivně existovalo, ale nebylo známo. Proto nelze tvůrčí činnost ve smyslu autorského zákona charakterizovat jako činnost technickou apod. Nelze ani hovořit o ‚dílech technických‘ apod. (leč v jiném smyslu než autorskoprávním). Mnohé výsledky technické činnosti, zejména technická řešení, jsou pak podrobeny zvláštní absolutní ochraně jednotlivými právy průmyslovými, a to systémově i legislativně zcela mimo ustanovení autorského zákona. (Lze si ovšem představit souběh ochrany průmyslověprávní a autorskoprávní, zvláště u děl vědeckých a u některých děl uměleckých, který také bývá v praxi poměrně častý).“ Městský soud v této souvislosti vyzdvihuje doktrinální závěr, že tvůrčí činnost lze spatřovat v takovém „vytvoření“ nehmotného artefaktu, jehož dosažení závisí v osobních vlastnostech tvůrce, bez nichž by tento výtvor (duševní plod tvůrčí povahy literární, jiné umělecké nebo vědecké) nebyl vůbec dosažen. Jak bylo již výše předznamenáno, znalecká činnost ve smyslu zákona o znalcích a tlumočnicích ovšem naopak předpokládá, že znalec při řešení znaleckého zadání užívá nikoliv postupů v tomto smyslu tvůrčích, ale postupů, jež se opírají o v daném oboru obecně známé, verifikovatelné metody, jejichž užití je výrazem odbornosti znalce, nikoliv jeho osobní tvůrčí jedinečnosti. Jde tedy svou povahou o činnost ve smyslu autorském mechanickou, rutinní, netvůrčí, jakkoliv o činnost mnohdy složitou a vyžadující významný a nepochybný intelektový vnos.

Pokud jde o druhý vzpomínaný znak autorského díla, tedy jedinečnost díla jako výsledku tvůrčí činnosti, tu je třeba vnímat jako kvantitativní kritérium „objemu“ vynaložené tvůrčí individuality

(oproti kritériu kvalitativnímu spočívajícímu ve zmíněné literární, jiné umělecké nebo vědecké tvůrčí činnosti). Objem vynaložené tvůrčí individuality tu musí směřovat k vytvoření díla, jež statisticky pravděpodobně nebude totožné s dílem jiného tvůrce. I tento pojmový znak je dle názoru soudu v případě znaleckého posudku vyloučen. Jak již bylo uvedeno, u znaleckých posudků se naopak právem v rovině abstraktní předpokládá, že zcela nezávisle na osobě znalce budou jejich znalecké závěry o totožných skutkových okolnostech shodné.

V případě znaleckého posudku tak podle názoru soudu nelze v pojmové rovině vůbec uvažovat o tom, že by šlo o dílo jako předmět ochrany práva autorského. (...)

Poznámky pod čarou:

* S účinností od 1. 1. 2014 nahrazen zákonem č. 89/2012 Sb., občanským zákoníkem.